

Forfatter: Udrag fra Det høie Spil

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 39.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366874272/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

»Nei Satan! – sagde Holger – det kan ikke; men er der intet Andet i Verden, hvormed jeg kan løskjøre mig af din Gjæld?»

»Det kunde vel være – svarede den djævelske Spiller med et haarlign Smil – din Smule Sjel er ikke saa kostbar, at der jo vel kan gives det, som kan opveie den. Bring mig den Steen, som St. Peder kastede i Havet, og du skal være mig evit for evig. Du gjør mig ellers for megen Ære ved at kalde mig Satan, jeg er kun en af hans ringeste Tjener; naar du tregange kalder paa Fimbul, skal jeg staae for dig, hvor du saa er.« Med disse Ord var Trolden forsvundet, og Holger stod alene ved Bjerget med Jochum, som nu ogsaa var indviet i hans rædsomme Hemmelighed, og med Forundring havde hørt hvert Ord.

»Den Steen, St. Peder kastede i Vandet, jo den kan vi lede efter til Dommedag – sagde Jochum – om vi ogsaa fiskede hver Steen op, som ligger paa Havsens Bund, Hvo siger os da hvilken der er den rette?»

»Borttag mig ikke det sidste Haab – sukkede Holger – nu vil vi reise hjem til Soes, saa ere vi dog idetmindste i Stenens Element, og saalænge der er Liv, er der Haab.«

Saasnart de kom til en Søstad, hyrede de et Skib og gik til Seils, og hvergang de landede paa en Kyst, gik Holger hele Timet ved Strandbredden og saae paa Stenene, som Havet havde opkastet, men kom stedse mere raadvild og haablos tilbage. Efter mange Farer og Besværigheder, kom han endelig hjem igjen til sit Rige, men den længselfulde Mirzas og Bornenes Glæde ved at see ham igjen, var ikke istand til for et eneste Øieblik at bortferne hans Kummer. Nu fortalte han Mirza hvilket Underværk der eens kunde frelse ham, og hvilket Umulighed Trolden havde fordrøet. Men, Mirza blev dog ikke saa nedslaaet over denne Tidende, som han havde troet. »Du veed – sagde hun – at jeg efter min Moder har arvet et mere aabent Øie for Naturens Hemmeligheder end der blev andre Mennesker til Deel; for førstegang, siden vor Forening, vil jeg tage min Tilløft til en Gave, som i sig selv er uskyldig, naar den bruges til det Gode; men du har dog mit Speil endnu? uden det kan jeg intet Hemmeligt see.«

»Speilet har jeg,« sagde Holger og rakte hende det. Og nu udeluttede hun sig tre Dage i sit Kammer, og beredte sig ved Bøn og Faste til at see det Forborgne. Den fjerde Dag kom hun ud af sit Kammer, og hendes Aasyn var blegt, men ligesom forklaret. Speilet holdt hun i